

— Чакай, сине майчинъ, азъ ще те науча! — извика Стоичко, грабна брадвата и удари нѣколко пѣти по ствола на върбата. Щъркътъ остана спокоенъ. Стоичко кипна повече. Той завъртѣ брадвата и почна да сѣче върбата. Децата заскачаха изъ двора и почнаха да викатъ:

— Змияра взе на тате капата! . . . Змияра взе на тате капата! . . .

— Махнете се отъ тукъ! — извика гнѣвния Стоичко и ги подгони. Веждитѣ му се мърдаха ужасно и ушитѣ му шаваха отъ ядъ.

Децата се изповрѣха по миши дупки.

Стоичко пакъ завъртѣ брадвата. Острилото се забиваше бързо и дълбоко въ мекото тѣло на дървото. Бѣли сочни трѣски заскачаха далече по двора. Могщето тѣло на върбата се затресе отъ болки и петтѣ грамадни разклонени братя притрепераха въ предсмъртни мжки.

Щърцитѣ се разхвърчаха ужасени. Тѣ бързо отлитаха нѣкъде, изчезваха и долитиха пакъ, като водѣха съ себе си цѣли орляци тѣхни другари. Надъ Стоичковия дворъ се зави тъменъ облакъ отъ разревожени и изплашаени щърци и съ ужасъ се завъртѣ надъ разтрепернитѣ върхове на върбата, дето тръпнѣха дванадесетъ гнѣзда.

Но ядосанъ Стоичко продължаваше да върти брадвата повече и повече разлютено.

Скоро грамадното дърво се залюлѣ страшно. Разтрепераха се смъртно клонитѣ му и дънера припращѣ, сякашъ извика отъ болки. Убитото дърво се наклони и падна бавно на поляната съ трѣсъкъ и съ проклетие. Крехкитѣ му съчки се изпочупиха съ плачъ. Отъ разрушенитѣ гнѣзда се вдигна прахъ.